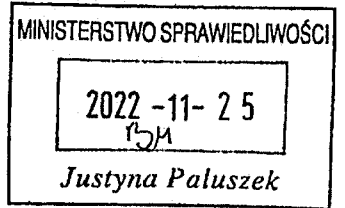

Osiety 22.XI.22r.

Ministerstwo Sprawiedliwości
Al. Ujazdowskie 11
00-850 Warszawa

Kancelaria Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Wiejska 10
00-902 Warszawa

PETYCJA

W związku z przekazaną w dniu 17. XI. b.r. Prezydentowi do podpisu ustawą o zmianie ustawy kodeks karny i niektórych innych ustaw, odnoszącą się także do przestępstw seksualnych, chciałbym zgłosić pewną uwagę.

W latach 2004-18 podjęto wiele działań mających na celu zaostrenie odpowiedzialności przestępców seksualnych na szkodę osób małoletnich, tj. poniżej 15 roku życia i rozszerzenia penalizacji w sferze relacji seksualnych pomiędzy tymi kategoriami osób. Ustawą z 18 marca 2004 r. wprowadzono penalizację obcowania płciowego z małoletnim poniżej lat 15 i obpuszczenia się wobec takiej osoby innej czynności seksualnej (zamiast dotychczasowego doprowadzenia takiego małoletniego do obcowania płciowego i obok dotychczasowego ~~obcowania~~ doprowadzenia go do podolenia się innej czynności seksualnej lub jej wykonania). Ustawą z 27 lipca 2005 r. podwyższono do 2 lat (z 1 do 2 lat) i 10 miesięcy (z 10 do 12 miesięcy) grzywnę zagrożenia za takie czyny oraz wytyczono wobec sprawców skazanych na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania możliwość zatarcia skazania, wprowadzono także kavalność doprowadzenia małoletniego do obcowania płciowego, podolenia się innej czynności albo jej wykonania, nadużywanie zaufania, udzielanie pomocy majątkowej, osobistej albo jej obietnicy. Ustawa z 5.XI.03r.

dotada zakaz publicznego propagowania lub pochwalania zachowań o charakterze pedofilskim. Ustawę z 20. II. 15 r. ograniczono możliwością umownego zamieszczenia wykonania karę do kar określonych w wymiarze nieprzekraczającym roku, a więc wytyczono ją wobec sprawców czynu z art. 200, wobec których nie zastosowano nadzwyczajnego złagodzenia. Ustawę z 13. V. 15 r. wprowadzono Rejestr Sprawców Przestępstw na tle Seksualnym, ustawę z 23. III. 14 r. obowiązek zawiadomienia o zamiarze zgłoszenia w przypadku wiarygodnej wiadomości o kwałnym przygotowaniu, usiłowaniu lub dokonaniu przestępstwa z art. 200 k.k., ustawę z 30. VIII. 19 r. Powołano Komisję ds. wyjaśniania przypadków czynności wobec przeciętnej wolności seksualnej i obyczajności wobec małoletniego poniżej 15 lat.

Jestem absolwentem prawa na UMK w Toruniu z 2009 r., od tegoż roku ubiegającym się o przyjęcie do służby jako kandydat na żołnierza zawodowego (do Studium Oficerskiego), uznawanym jednak za niezdolnego z powodu zaburzeń osobowości nieznanymi upośledzających zdolności adaptacyjne (§ 69 pkt 1 zał. nr 1 rozp. MON z 3. VI. 15 r.). Sprawa uchylecia ostatniego orzeczenia Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej z 14. X. 16 r. (nr 2548/O/2016) opolsk. § 25 ust. 1 uu. rozp. część na rozpoznanie w Naczelnym Sądzie Administracyjnym, w wyniku skargi kasacyjnej MON. Moje skargi na poprzednie orzeczenia wojskowych komisji lekarskich zostały oddalone wyrokami USA w Bydgoszczy z 10. XI. 10 r. (II SA/Bd 1169/10) i 30. I. 13 r. (II SA/Bd 1197/12), a uwzględnione wyrokami tegoż Sądu z 26. X. 11 r. (II SA/Bd 765/11) i 4. VII. 12 r. (II SA/Bd 339/12).

W związku z tym, że jako osoba bezrobotna mam dość dużo wolnego czasu, nie mam obowiązków rodzimych i pracowniczych, poza unikającymi ze stawań o przyjęcie do zawodowej służby wojskowej, przebywam czasem także w ośrodkach szkolenia podstawowego w miejscu zamieszkania i spotykam tam młodzież. Zainteresowałem się w sumie, choć nie zausze, tam i w innych miejscach, z zachowaniami prolotacyjnymi niektórych grup młodzieży. Nie mają one obecnie takiego nasilenia, a bym zawiadomił podmioty wymienione w art. 4 ust. 1 ustawy o wspieraniu i resocjalizacji nieletnich, nie wyrobiłem sobie także wystarczającego do takiego zawiadomienia poglądu na tę kwestię (być może zachowania te mają związek z pewnym konfliktem między mną a niektórymi osobami dorosłymi), chciałbym jednak zauważyć, że zaostanie po raz kolejny przepisów rozdz. XXV k.k. i wiążących się z nimi niekoniecznie musi być dobrym rozwiązaniem. Skutkuje ono powstaniem bariery pomiędzy osobami dorosłymi a młodzieżą będącą już w wieku dojrzewania, na pierwszym etapie dojrzewania seksualnej i fizycznej, a więc mającej już pełne acchy osób dorosłych. Bariera taka nie jest

do końca naturalna. W jej rezultacie jedynymi osobami dorosłymi, z jakimi ta młodzież się ~~regularnie~~ kontaktuje, są rodzice i nauczyciele, którzy nie muszą być najlepszymi rodzicami i nauczycielami oraz takimiż wzorami do naśladowania. ~~W jej rezultacie jedynymi~~ Inne osoby dorosłe boją się nawet jakiegokolwiek kontaktu, choć może on być dla obu stron korzystny. Osoby dorosłe mają doświadczenia, jakich nie może mieć młodzież, a ta ma doświadczenia, o jakich osoby dorosłe zapomnieli, lub nowe, jakich nie mają. Wspomniana bariera przyczynia się do braku wiedzy osób dorosłych o młodzieży i vice versa, a przecież potrzeba zdobywania wiedzy o otaczającym świecie, w tym także o jego istotnym elemencie, jakim są osoby w innym wieku, jest naturalną i pozytywną potrzebą człowieka. Szczególnie omawiane zaostnienie przepisu zwraca się przeciwko młodym osobom dorosłym, nie mającym jeszcze rodzimych i pracy, jak ja, które w naturalny sposób będą się jeszcze kontaktowały z młodzieżą w wieku dojrzewania. Do osób w tym wieku, wskutek wspomnianego zaostnienia i wiążącej się z nim dyskusji w mediach, gdzie słowo „pedofil” używane jest niezgodnie z definicją ICD-11 w odniesieniu do ~~sp~~ wszystkich sprawców czynów z art. 200 kk, trafia komunikat, że tylko poruszone w tych przepisach kwestie są ważne, a więc, że ważne są tylko te osoby, bez żadnej swojej szczególnej zasługi, ze względu na swój wiek. Odwraca to uwagę od innych kwestii, skutkować może tego rodzaju demoralizacją, dotonyleniem czynności seksualnych bądź zbliżonych z różniakami (w skrajnych przypadkach w rodzinie), ponieważ z takiego powodu nikt doniesienia nie zgłosi. W praktyce osobom małoletnim w tej sferze wolno więcej niż osobom dorosłym, co jest sprzeczne z logiką i Konstytucją (ustawa o uspięczeniu i resocjalizacji nieletnich będzie zapewne rzadko stosowana, podobnie jak jej poprzedniczka), skutkować może zachowaniami prowokacyjnymi i brakiem szacunku wobec tych ostatnich osób. Osoby w wieku dojrzewania mogą udawać większe dzieci niż są, być wykorzystywane ^{przez} przez osoby dorosłe przeciw innym osobom dorosłym, może mieć miejsce z różnych powodów (np. zazdrości) ułudzenie po to, żeby wykorzystać przepisy. Nudawienie fałszywego komunikatu jest naruszeniem funkcji wychowawczej prawa. Z upływem ~~z upływem~~ ~~z upływem~~ czasu i zasługami powinno się polepszenie sytuacji, o czym młodzi więcej sprawiedliwości materialnej!

W związku z powyższym wnoszę o wycofanie wystąpienia z inicjatywą ustawodawczą vs. zmiany (usunięcia) następujących przepisów:

1) art. 106a kk wyjącający możliwość zatewania skazanie wobec przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, jeśli potnyudżony miał poniżej 15 v. z. zaleje się być sprzeczny z konstytucyjną zasadą równości

wobec prawa. Dlaczego tylko ta kategoria przestępstwa została wyodrębniona? Trudno się zgodzić z poglądem wyrażonym przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 16. XII. 20 r. (SK 26/16), że nie ulega wątpliwości, że dobro dziecka (zwłaszcza w aspekcie ochrony życia i zdrowia) ma w aksjologii konstytucyjnej - co do zasady - pierwszeństwo przed prawem do prywatności i wolności osobistej. Z Konstytucji nie wynika ~~nie wynika~~ ~~nie wynika~~ ~~nie wynika~~ Nie dobro dziecka składa się wiele dóbr, którym odpowiadają prawa i wolności wymienione w Konstytucji i nie wszystkie mają niezaprzeczalne pierwszeństwo przed prawem do prywatności czy wolności osobistej. Z Konstytucji nie wynika w ten sposób przymet dobra dziecka wobec innych wartości. Art. 106a nie służy ochronie życia i zdrowia dziecka, ale jego wolności seksualnej, której naruszenie nie jest równoznaczne z naruszeniem zdrowia, zwłaszcza wówczas, których pierwsze doświadczenie seksualne nastąpiły przed 15 v.t., także z udziałem osób dorosłych, wiele nie czuje się sponieważonych, a wiele pozostałych nie czułoby się może sponieważonych, gdyby im o tym, np. w mediach, nie pomówiono. Może także wybłądnym być staję kryzysy z powodów finansowych (adinkowanie).

2) art. 200b kk jest sprzeczny z konstytucyjną zasadą wolności słowa. Każdy obywatel może, co do wymienionych u nim zachowań, podobnie jak do wszystkich innych, mieć własne zdanie. Aby ustalić, czy dany przepis porusza obowiązki, jakie konsekwencje społeczne może mieć dane zachowanie, trzeba te przepisy i zachowanie poddać dyskusji. Nie wiadomo dlaczego tylko zachowanie „pedofilia” zostało wyodrębnione, co powoduje sprzeczność także z konstytucyjną zasadą wolności wobec prawa.

3) sprawcy przestępstwa z art. 200 kk powinni mieć możliwość werunkowego zażalenia wykonania kary. Być może przepis ten powinien być podzielony na dwa przepisy, z tymi czynnościami wobec osób poniżej 13 v.t. wiązałyby się łagodniejsze odpowiedzialności.

4) obowiązek zawiadomienia o czynie z art. 200 kk trudno uzasadnić, skoro poza tym art. 240 kk nie dotyczy, przed nowelizacją z 23. III. 17 v. przestępstwa seksualnych, ale takich, jak np. ludobójstwo czy zbrojstwo. Istnieje prawdopodobieństwo naruszenia prywatności poprzez donoszenie z powodu zachowań niebędących, w istocie, naruszeniem art. 200. Przyczyną takich donoszeń może być np. zazdrość, usztek do omawianych czynności (niektórych typowych z art. 200) może dochodzić nie tylko z powodu przewagi osoby dorosłej nad małoletnią, ale także z powodów, w przypadku starszych osób poniżej 15 v.t., podobnych jak między osobami dorosłymi (np. atrakcyjności osoby dorosłej). Wydaje się, że w

prypadku art. 200, z uwagi na łączące się z jego obowiązkami wrażliwość, funkcje ochronne powinny mieć przewagę nad sprawiedliwością, tzw. doros powiemu wykreślenie z psychicznej potrzeby, a nie z obowiązku.

Do ww. przepisów ustawa z 7. VII. 22 r. dodaje art. 200 § 6, który mógłby być typem kwalifikowanym przestępstwa z art. 200, gdyby sankcja przewidziona w typie podstawowym była łagodniejsza. Potraktowanie zachowań wymienionych w art. 200 § 6 jako zbrodni wydaje się przesadne, zwłaszcza, że mowa o tylko o pozostawieniu małoletniego w stosunku zależności od sprawcy (nie musi dochodzić do wykonania tego stosunku). Poza tym w ustawie z 7. VII. 22 r. znaleźć się pkt 24 art. 1, wydłużający okres, po jakim skazanie ulega zatarciu od zakończenia okresu próby w przypadku warunkowego zwieszczenia wykonania kary mimo że, zgodnie z uzasadnieniem, ustawa z 7. VII. dotyczy umiarkowania ochrony przed najcięższymi kategoriami przestępstw przez zaostrzenie odpowiedzialności za najpoważniejsze przestępstwa, a warunkowe zwieszczenie dotyczy najczęściej innych przypadków.

Wg Lecha Gardockiego („Pravo karne”, Warszawa 2021, s. 276) „W odniesieniu od problematyki przestępstwa w dziedzinie seksualnej stanowisko polskiego prawa karnego było od czasu Kodeksu karnego z 1832 r. tradycyjnie liberalne. (...) Kodeks karny z 1969 przejął w ogólnych założeniach ujęcie Kodeksu z 1832 (...) Te liberalne tendencje kontynuuje kodeks z 1997 w wersji przed nowelizacją z lat 2004 i 2005.” Przepisy dotyczące ww. kategorii przestępstwa są obecnie surowsze niż w okresach autorytarnych (sanacji i PRL). Sytuacja, w której osobie małoletniej dopuszczającej się czynności seksualnej ~~z osobą~~ wobec ~~osoby~~ osoby w wieku np. 14 lat (nawet nie doprowadzającej jej do poddania się takiej czynności) grozi brak zatarcia skazania bądź wrażliwości co do zgodności z zasadą humanitaryzmu art. 3 kk i art. 40 Konstytucji.

Z uwagi na powyższe wnoszę o wznowienie wystąpienia z inicjatywą ustawodawczą WS. wymienionych przepisów oraz o niepodpisywanie ustawy z 7. VII. 22 r. (przynajmniej wskazanych przepisów).

To samo pismo otrzymała Kancelaria Prezydenta RP.

1) Ewa Kusza: „Ustęp do nauk o państwie i prawie” Toruń 1884, s. 166